ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ 379 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Τί ὡραιότερον τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας! Εἶνε τὸ μόνον μέρος ἡμῶν αὐτῶν τὸ ὁποῖον παρέμεινε μειδιῶν, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ βάθος τοῦ παρελθόντος μας. Αἱ ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας μᾶς στέλλει ὁμοιάζουσι μὲ δροσερὰν καὶ μυρίπνουν ῥιπὴν ἀνέμου πνέουσαν ἐξ ἀνθισμένης πεδιάδος.

Ἀλλ' ὁ γαλανὸς ἐκεῖνος οὐρανὸς τῶν ἀγγελικῶν μειδιαμάτων, τῶν παχουλῶν καὶ ῥοδαλῶν μορφῶν, τῶν βοστρυχωτῶν κεφαλῶν καὶ τῶν ξυλίνων ἀλόγων, ὑφ' ὃν ἡ καρδία εἶνε τόσον μικρά, ὥστε δύναται νὰ τὴν πληρώσῃ καὶ εἰς μολύβδινος στρατιώτης, καὶ μία κοῦκλα—μολονότι τὸ τελευταῖον τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς πολὺ μεγαλειτέραν ἡλικίαν—ὁ γαλανὸς ἐκεῖνος οὐρανὸς ἔχει εἰς μίαν γωνίαν του ἓν σκοτεινὸν σύννεφον, μίαν μαυρίλα, μίαν καταμέλαιναν κηλίδα: —**τὸ σχολεῖον**· καὶ παρὰ τὰς ἄλλας ἀναμνήσεις τὰς πτερυγιζούσας ἐν χαρωπῷ φωτὶ καὶ κελαδούσας φαιδρῶς ἐπὶ τῶν τρυφερῶν κλάδων τῶν ἐτῶν μας, τὰ ὁποῖα ἠριθμοῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων μας κ' ἐπερίσσευον πάλιν τὰ δάκτυλα, μαύρη τις νυκτερὶς ἁπλόνει τὰ δερμάτινα καὶ τριχωτὰ πτερά της—**ὁ διδάσκαλος.**

* *
*

Ἐνθυμεῖσθε τὸ μακρὺ ἐκεῖνο σκαιὸν ἐπανωφόρι καὶ τὸν ἰδιόρρυθμον καὶ πλατὺν πίλον, τὸν ὁποῖον μᾶς ἔστελλον κάθε Σεπτέμβριον, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων; ἐκείνην τὴν ψιλὴν καὶ ἄγονον, τὴν βραχώδη κεφαλήν, καὶ τὴν γαιώδη μορφήν, μὲ τοὺς θαμβοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς καταπίπτοντας μύστακας; ἐκεῖνο τὸ ἄγνωστον ὄν, τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἐκ τοῦ ἀγνώστου διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἄγνωστον; ἐκεῖνο τὸ σῶμα, τὸ ἀλυγίστους καὶ κοκκαλιασμένας ἔχον χειρονομίας, τὸ ἀποτελοῦν τὸν πρῶτον ξένον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίζομεν ἐκτὸς τῆς οἰκογενείας μας; τὴν γρυνιάμκην ἐκείνην ὕπαρξιν ἥτις ἐθημάτιζε διὰ μέσου τῶν θρανίων μὲ τὰς χεῖρας ὀπίσω, καὶ ἡ ὁποία ἐνόμιζεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῇ ἐδόθησαν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ τρέμωμεν καὶ αἱ χεῖρες μόνον διὰ νὰ μᾶς ξυλίζῃ; Τὸ δίπουν ἐκεῖνο τὸ μυρίζον μοῦχλαν ὅπως καὶ αἱ φυλλάδες του; τὸ ἔχον ἀντὶ ἐγκεφάλου σπόγγον πλήρη μελάνης καὶ τριμμάτων πλακοκονδύλου, τὸ προξενοῦν μισητὴν πᾶσαν λέξιν διερχομένην διὰ τῶν ξεθωριασμένων καὶ μεμβρανωδῶν χειλέων του καὶ ἐμβρεχομένην εἰς τὸν σιελόν του, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν λέξιν φίλημα, καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν μητέρα: τὸ ὁποῖον ἐμόρφαζε καὶ ὅταν ἀκόμη ἐμειδία: ὁ δράκος ἐκεῖνος ὁ παγόνων ἡμᾶς μὲ τὸ παγετῶδές του βλέμμα, ζεστοὺς ζεστοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὰ φιλιὰ τῆς μητέρας μας;

Ὦ! ἐντὸς τῆς ἀνθοσπάρτου ἐκτάσεως τῶν πρώτων ἐτῶν μας, τῆς εὐωδιώσης ἀθωότητα, καὶ ἐστρωμένης μὲ τὴν βελουδίνην χλόην τῶν πρώτων μας αἰσθημάτων, ὑπάρχει καὶ βαθύ τι σπήλαιον κατοικούμενον ὑπὸ ἀγριμίων.

* *
*

Ἡ μεγαλειτέρα εὐχὴ τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰς ἓν παιδίον σήμερον εἶνε νὰ διαφυλάξῃ ἀγνὰς τὰς παιδικάς του ἀναμνήσεις· ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῆς μνήμης του νὰ μὴν ἔχῃ ἀναποδογυρισμένον εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν τὸ καλαμάρι τοῦ δασκάλου.

Ἀλλ' ἡ εὐχή μας δὲν δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ· τὰ ἀγρίμια βρυχῶνται ἀκόμη· τὰ δὲ σπήλαια; ἐρωτήσατε τοὺς ἰατροὺς, νὰ σᾶς εἰποῦν περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν σπηλαίων· ἂν ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς μελέτη τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς κακομοιρίας δὲν πειράζει τὰ νεῦρά σας, περιέλθετε τὰ σχολεῖά μας, ἀνάγνωστε τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολείων· θὰ ἴδητε πῶς καὶ ποῦ διδάσκονται τὰ γράμματα ἐν Ἑλλάδι.

Καὶ οἱ μικροὶ αὐτοὶ οἱ φοροῦντες τώρα τὴν σάκκαν εἰς τὸ πλευρόν των ἀνηρτημένην ἀπὸ τοῦ ὤμου, οἱ ἐκπηδῶντες καθ' ἑσπέραν ἀπὸ τοῦ σχολείου εἰς τὴν ὁδὸν μὲ τὸν βαθὺν ἀνακουφιστικὸν στεναγμὸν ἀποφυλακιζομένου, εἶνε συνάδελ-

φοι ἡμῶν τῶν πρεσβυτέρων, θὰ ἔχωσι καὶ αὐτοὶ τὴν μελανὴν κηλίδα εἰς τὸν ὁρίζοντά των καὶ τὴν πικρίαν εἰς τὴν καρδίαν των.

***

Ἀλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν θὰ ἐννοῶσι διόλου εἰς τί ἐχρησιμεύουν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των καὶ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, καὶ συστήματα γερμανικὰ μεταφερόμενα κατ' εὐθεῖαν ἐκ Γερμανίας ἐντὸς ἐπίτηδες μπαούλων, καὶ Διδασκαλεῖα, καὶ Δ.δασκαλικοὶ σύλλογοι, καὶ Σύλλογοι πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, καὶ ἐφημεριδογραφία, καὶ Θεὸς ἀκόμα, θὰ εἶνε οἱ μαθηταὶ τῶν *Σχολείων τῆς Γειτονειᾶς*.

***

Κάποια βαρυνομένη ἢ μὴ καταδεχομένη νὰ ῥάπτῃ διὰ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί της, ἀποφασίζει μίαν ἡμέραν ν' ἀνοίξῃ 'ςτὴ γειτονειά της σχολειὸ καὶ νὰ γείνῃ δασκάλα· εἴδατε μερικὰ παντοπωλεῖα ἀποκέντρων συνοικιῶν, μικρά, στενά, ῥυπαρά, πάσχοντα δύσπνοιαν, στρυμωγμένα εἰς τὴν γωνίαν ἑνὸς στενοῦ δρομίσκου; ἔχετε τὴν φωτογραφίαν τοῦ Σχολείου τῆς γειτονειᾶς· εἶνε ἐπίσης ἰσόγειον, μικρόν, στενόν, ῥυπαρόν, πάσχον δύσπνοιαν, καὶ στρυμωγμένον εἰς τὴν γωνίαν ἑνὸς δρομίσκου· ἀλλ' εἰς αὐτὸ δὲν πωλοῦν οὔτε κρομμύδια οὔτε σαρδέλαις· πωλοῦν γράμματα· ἀλλαχοῦ ὑπάρχουν παντοπώλιδες κ' ἐδῶ γραμματοπώλιδες· ζοῦν καὶ αὐταὶ ἀπὸ τὰ γράμματα... τοὐλάχιστον τὰ εἴκοσι τέσσαρα. Ἡ κυρὰ δασκάλα πολλάκις λαμβάνει ἄδειαν, πολλάκις δὲν λαμβάνει καὶ τὴν καταδιώκει τότε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας.

Τὸ σχολεῖον ἤνοιξε· ὅλη ἡ γειτονειὰ εἰς κίνησιν· ἡ δασκάλα, ἡ μητέρα της, σύρουν τὸν ποδόγυρόν των εἰς ὅλας τὰς θύρας· στρίγλαι μαζεύουσαι παιδάκια· παρακαλοῦν, βάλλουν μέσα, φέρουν συστάσεις· οἱ γειτόνοι κάμπτονται, θὰ εἶνε καὶ τόσο κοντὰ τὸ σχολεῖον! ποῦ νὰ τρέχουν τὰ κακόμοιρα τόσον μακρυά! καὶ στέλλουν τὰ λευκὰς ποδιὰς καὶ κοντὰ πανταλονάκια φοροῦντα πλασματάκια των εἰς τὴν γειτόνισσα· καὶ οὕτω τὸ Σχολεῖον τῆς γειτονειᾶς μετὰ ἢ ἄνευ θρανίων, μετὰ ἢ ἄνευ πινάκων, ἀρχίζει τὰς φωνάς του.

***

Συνιθέστατα ὡς Σχολεῖον ἐκλέγεται τὸ χειρότερον δωμάτιον τῆς οἰκίας, τὸ μὴ χρησιμεῦον εἰς τίποτε ἄλλο, τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον, διὰ νὰ μὴ παράστουν αἱ φωναὶ τῶν παιδίων τὴν ἡσυχίαν τῆς γρηᾶς μητέρας τῆς δασκάλας· ἡ γραῖα αὕτη, ἡ φοροῦσα φέσι ἢ τσεμπέρι, ἔχει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον ὁπόταν θέλῃ εἰς τὸ σχολεῖον, κάθηται ἐκεῖ μὲ τὴν κάλτσα της ἢ μὲ τὸ ἐμβάλωμά της, συζητεῖ μετὰ τῆς κόρης της, ἀνακατεύεται καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν· τὴν ἀντικαθιστᾷ ἀπουσιάζουσαν, διὰ τὸ ξύλο μόνον ἐννοεῖται, διότι γράμματα δὲν εἰξεύρει· τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο εἶνε προωρισμένον ἐκ προτέρων· ὅσα παιδία καὶ ἂν προσέλθουν ἐκεῖ μέσα θὰ κλεισθοῦν· καὶ στρυμόνονται πλέον, συσφίγγονται, συσσωρεύονται, συνθλίβονται ὡς ἐν τοῖς στενοῖς κοιτῶσί των οἱ κατάδικοι τοῦ Μενδρεσέ· ἀθῶοι ἐξαετεῖς καθειργμένοι, καθ' ὧν ἡ κοινωνία οὐδὲ τὴν δικαιολογίαν κἂν δύναται νὰ προσαγάγῃ ὅτι ἔπταισαν καὶ τοὺς τιμωρεῖ· ἡ αὐλὴ ἐκπέμπει κύματα δυσωδῶν ἀναθυμιάσεων· ἡ ὀροφὴ εἶνε χαμηλή· οἱ τοῖχοι νοτίζονται· ἡ ὑγρασία διαβιβρώσκει τὰ σωματάκια των· ὁ ἀὴρ εἶνε φυλακισμένος, ἀκίνητος, βαρύς· πῶς νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ μέσα ῥεῦμα καθαροῦ ἀέρος; τὰ παιδία εἰσπνέουσιν ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας τὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον ἐξέπνευσαν· ὡς νὰ εἶνε μηρυκαστικά, ἀναβιβάζουσι καὶ καταβιβάζουσιν ἐντὸς των τὸ ἄζωτόν των· καὶ εἶνε μουδιασμένα· ἄνευ τῶν ἐκρήξεων τῆς παιδικῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἀνασκιρτημάτων, ἄνευ τοῦ εὐθύμου ἐκείνου θορύβου τῆς ἐκ τοῦ σχολείου ἐξόδου, τοῦ ἀναμιμνήσκοντος τὸν θροῦν καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν ὧν ἀνοίγεται τὸ κλωβίον· ἐπὶ τῶν χειλέων των ἀποτυποῦται ἀσθενικόν τι καὶ μελαγχολικὸν μειδίαμα· νομίζει κανεὶς ὅτι ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ κρεβατάκι των ὅπου ἦσαν κλινήρη, ἐν ᾧ αὐτὰ ἐσηκώθησαν μόνον ἀπὸ τὸ θρανίον των ὅπου ἐδιάβαζαν.

***

Ἐδιάβαζαν. Καταδιώκονται οἱ ἐμπειρικοὶ χειροῦργοι, οἱ ἐμπειρικοὶ παθολόγοι, καὶ αἱ ἐμπειρικαὶ δασκάλαι δὲν καταδιώκονται. Διδάσκουσιν ὅ,τι θέλουν, ὅπως θέλουν, ὅσον θέλουν, ὅταν θέλουν· στρεβλόνουν τὴν ἀντίληψιν τῶν παιδίων· πληροῦσι τὴν κεφαλήν των μὲ πράγματα συμπεφυρμένα· ἐντὸς τῆς διανοίας των τὸ πᾶν εἶνε ἑτοιμόρροπον διότι ὅ,τι ἔμαθον δὲν στηρίζεται ἐπ' οὐδεμιᾶς βάσεως· ὅταν μεταβαίνωσιν εἰς ἄλλα σχολεῖα, ἂν εἰξεύρωσιν ἀνάγνωσιν, δὲν θὰ εἰξεύρουν γραφὴν, δὲν θὰ εἰξεύρουν ἀριθμητικήν, ἢ τἀνάπαλιν· ἀπέκτησαν ῥινόφθογγόν τι καὶ ψαλμῳδοῦν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται ἓν ἢ δύο ἔτη διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ· ὡς νὰ ἠσθένησαν ἐπὶ μακρὸν ὑποβάλλονται εἰς δίαιταν αὐστηρὰν διὰ ν' ἀναρρώσουν· ὁ νοῦς των δὲν εἰθίσθη διόλου εἰς τὴν αὐτενέργειαν καὶ εἶνε δυσκίνητος καὶ καχεκτικὸς, ὡς σῶμα ἀγύμναστον· ὅσα ἔμαθον. τὰ ἔμαθον ἐσφαλμένως ἢ ἀτελῶς καὶ ἐρ' ἱκανὸν χρόνον ἡ διδασκαλία τοῦ ἄλλου διδασκάλου συνίσταται οὐχὶ εἰς τὸ νὰ τὰ διδάσκῃ, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ τὰ ξεδιδάσκῃ ὅσα ἔμαθον· ὁ διδάσκαλος κρατεῖ σπόγγον τὸν ὁποῖον σύρει ἐπὶ τῆς μνήμης των ὡς ἐπὶ μαυροπίνακος· τί γίνεται ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος ἐγκέφαλος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀποσπῶνται μόλις ἐφύτρωσαν αἱ πρῶται γνώσεις, ὡς νὰ ἐξερριζοῦντο οἱ ὀδόντες; καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐκριζωθοῦν διότι εἶνε σεσηπότες· πταίει ἡ δασκάλα ἡ ὁποία τοῖς φυτεύει σάπιας τὰς πρώτας των γνώσεις.

***

Καὶ τί αἰσθήματα ἐνσπείρει εἰς τὴν καρδίαν των; ἡ ὀργὴ τῆς δασκάλας, ὀργὴ πεισματάρας μοναχοκόρης, ἥτις ἐκρήγνυται ἀκατάσχετος καὶ ἐξαστράπτει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ διαστέλλει ἀγρίως τοὺς ῥώθωνάς της, ὁποίαν ἀντήχησιν παράγει ἐν τῇ ψυχῇ τῶν μικρῶν ἐκείνων παιδίων, τὰ ὁποῖα ζαρόνουν, τὰ κακόμοιρα, εἰς τὴν θέσιν των, φοβούμενα ν' ἀναπνεύσουν! καὶ τὸ κτηνῶδες τράνταγμα τῶν σωματίων των, καὶ τὰ ῥαπίσματα, καὶ οἱ ῥαβδισμοί, καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ κακεντρεχὴς ἐκδίκησις τῆς δασκάλας, γεροντοκόρης ἢ ὡρίμου πλέον παρθένου, ἐκδικουμένης τὴν κοινωνίαν ἐπὶ τῶν παιδίων ἐκείνων — καρπῶν τοῦ γάμου — διότι δὲν ἠθέλησε καὶ αὐτὴν νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, ποῖα αἰσθήματα ἀναπτύσσουσιν ἐν τοῖς παιδικοῖς αὐτῶν στήθεσι; καὶ ὅμως τὴν εὐαισθησίαν τῶν παιδίων τόσον ἀβρὰν θεωροῦσι πολλοὶ παιδαγωγοί, ὥστε ἀπαγορεύουσι καὶ εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ νὰ ὁδηγῶνται, διότι τὰ ἀνελισσόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς σροδρὰ αἰσθήματα, ἔστωσαν καὶ τὰ εὐγενέστατα, συγκλονοῦσι τὸν αἰσθηματικὸν αὐτὸν ὀργανισμόν.

***

Συμπέρασμα. Τὰ σχολεῖα τῆς γειτονιᾶς ὡς ὄλεθρια καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν παίδων, ὡς μὴ ἐκπληροῦντα καὶ μὴ δυνάμενα νὰ ἐκπληρώσωσι, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, οὐδὲ τοὺς στοιχειωδεστάτους ὅρους τῆς παιδαγωγικῆς καὶ τῆς ὑγιεινῆς, **πρέπει νὰ κλεισθῶσι.**

Δεύτερον συμπέρασμα. Πρέπει νὰ πολλαπλασιασθῶσιν ἐννοεῖται βελτιούμενα, τὰ δημόσια σχολεῖα.

***

Καὶ πρὶν ἀκόμη ἀποφασίσῃ τὸ Ὑπουργεῖον χάριν φιλανθρωπίας κἂν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκόν του τοῦτο, ἀποτεινόμεθα πρὸς τὴν στοργὴν τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων καὶ τοῖς λέγομεν:

— Ἂν ἀγαπᾶτε τὰ τρυφερά σας ἀγγελούδια, ἀποσύρετέ τα γρήγορα, πρὶν σᾶς τὰ μαράνουν τὰ Σχολεῖα τῆς γειτονιᾶς.

Ἀπόμαχος.

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 24 Νοεμβρίου.

Ὁ πατριώτης οὐρανὸς ἀναστέλλει πρὸς στιγμὴν τοὺς καταράκτας του, ὅπως μὴ ἐμποδισθῶσιν, οὐδὲ μικρὸν βραδύνουσιν οἱ βουλευταὶ νὰ προσέλθωσιν περὶ τὴν τεταγμένην ὑπ' αὐτῶν ὥραν.

Ὁ οὐρανὸς πονεῖ τὸ ἔθνος περισσότερον βουλευτῶν τινων, ὁσάκις προτιμῶσι τὸν γύρον τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ τῶν γύρον τῶν νομοσχεδίων, καὶ φρονεῖ ὅτι εἶνε κρῖμα καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐπιβράδυνσις τῆς ἀμώμου κοινοβουλευτικῆς λειτουργίας, ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ μακρὸς αὐτῆς ὄρθρος εἶναι συζήτησις γενεαλογικὴ καὶ παλαιολογικὴ περὶ τῆς φουστανέλας τοῦ Λαμπρυνοπούλου.

Ἡ ὁποία φουστανέλα κατετεμαχίσθη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Παλαμήδη εἰς τὰ χέρια τοῦ Δεληγιάννη· ὁ πρῶτος ἀπὸ τὰ κομμάτια της ἤθελε νὰ κατασκευάσῃ μίαν *πατσαβοῦραν*· ἡ λέξις εἶναι ἰδική του· ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ κομμάτια της ἐπεχείρει νὰ ῥάψῃ τὴν σημαίαν τοῦ κόμματός του. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ φουστανέλα ἐθυσιάσθη καὶ εἰς τοὺς δύο.

Τοὐλάχιστον αὐτὸς ὁ κ. Παλαμήδης ἐμμένει πιστὸς εἰς τὸ πρόγραμμά του, τὸ ὁποῖον εἶνε δύο λέξεις: *Περὶ Δεληγιάννη καὶ δὲν ἔκαμε τίποτε.* Πάντοτε φροντίζει νὰ εὑρίσκηται ἐντὸς τοῦ κύκλου τὸν ὁποῖον ἐχάραξε· σήμερον διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ, ἐπιάσθηκεν ἀπὸ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος φουστανέλαν.

Καὶ κατορθώνει νὰ σηκώσῃ τὸν Δεληγιάννην, ὅστις φιλοστοργώτατα ἀναλαμβάνει νὰ παυηγυρίσῃ καὶ προασπίσῃ τὸν προσβαλλόμενον ἑταῖρόν του, μὲ ὅλην τὴν περιφρόνησιν τὴν ὁποίαν θέλει νὰ δείξῃ ὅτι τρέφει πρὸς τὰ προλαλήσαντα. Ὁ κ. *Λαμπρυνόπουλος!* συχνὰ πυκνὰ ἐπανελάμβανεν εἰς τόσον τρυφερὸν τόνον, ὡς νὰ ἔλεγεν: *ἀγάπημου!*

Παλαμήδης τὸ κόμμα αὐτὸ στηρίζεται μόνον εἰς ψεύδη· τὰς πληροφορίας μοῦ τὰς ἔδωκεν *ἐπίσημον* πρόσωπον: ὁ εἰρηνοδίκης Καρπαθείας. Δὲν εἶπα φληναφίας· αἱ *φληνάφειαι* ἀνήκουν εἰς τοὺς προαγορεύσαντας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐπερωτήσεων περὶ δημοτικῶν Σχολείων, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἀφοῦ ἥσυχα ἥσυχα παρέσχε τὰς αἰτουμένας πληροφορίας ἀπὸ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἠνεωγμένων ἐγγράφων μεταβάλλεται αἴφνης εἰς τὸν γνωστὸν Ζακύνθιον καταρράκτην ἱερεμιακῆς ταχυλογίας.

Ἡ φωνή του τρέχει, τρέχει, κατεβαίνει, ἀνέρχεται, ὀλίγον ἀκόμη, καὶ νομίζετε ὅτι λαμβάνει μέρος εἰς Ζακυνθινὸ *κονσέρτο*· ἀλλ' ὄχι περιορίζεται μόνον εἰς ἕνα λυγμόν, ἐκχύνει ἓν παράπονον, καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἁμαξάδα της. Φωνὴ γεμάτη νάζια, φωνὴ *κοκκέτα*.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 378)

— Λοιπὸν ἡ νέα ἰατρικὴ θέλει νὰ καταστήσῃ ἑαυτὴν ἀναγκαίαν διὰ τῆς βίας; εἶπεν ὁ κόμης.

— Καλῶς εἴπατε, διὰ τῆς βίας εἶναι ἡ κατάλληλος λέξις· διότι πᾶσα κατάκτησις εἴτε πολιτικὴ εἴτε ἐπιστημονικὴ δὲν δύναται ἄνευ βίας νὰ γείνῃ.

— Ἡ ἰατρικὴ λοιπὸν εἶναι κατάκτησις;

— Κατάκτησις ἀκριβῶς· αὐτὴ εἶναι ἡ λέξις, κύριε κόμη.

— Καὶ τί κατέκτησε μέχρι τοῦδε ἡ ἰατρική; τὰ καθάρσια καὶ τὰ κλύσματα ἴσως, τὰ ὁποῖα ἔλεγες πρὸ ὀλίγου.

— **Μάλιστα**, κύριε κόμη· καὶ πρὸ πάντων κατέκτησε τὴν φύσιν, τὸν ἄνθρωπον.

— Τὸν ἄνθρωπον;...

— Μάλισταῦ διότι καὶ ἡ φύσις καὶ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦσαν ἀτελεῖς ἄνευ τῶν καθαρσίων καὶ κλυσμάτων.

— Οὕτω λοιπὸν διὰ νὰ εἶναί τις τέλειος...

— Ὀφείλει νὰ παίρνῃ συχνάκις καθάρσια καὶ κλύσματα· μάλιστα, κύριε κόμη· καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἔχει μίαν εἴσοδον καὶ μίαν ἔξοδον, ἡ ἰατρικὴ ἐπενόησε τοὺς δύο τούτους ἰσχυροὺς μοχλοὺς διὰ τὰς δύο ταύτας θύρας.

Ὁ κόμης ἐγερθεὶς περιεπάτει ἐν τῷ θαλάμῳ· εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀνιᾶται.

— Θὰ μοὶ εἴπῃς ἐπὶ τέλους, ἰατρέ, εἶπεν, ἂν συμφέρῃ εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς ὑγείας μου νὰ ἐπιχειρήσω ταξείδια καὶ νὰ ζήσω, ὡς ἄλλοτε, ἐνεργητικὸν βίον.

— Ταξείδια; εἰς τὴν αὐθεντίαν σας; ἐνεργητικὸν βίον; ποτέ! Αὐτὸ ἴσα ἴσα θὰ σᾶς φονεύσῃ.

— Τότε τί νὰ πράξω;

— Νὰ ἐξακολουθῆτε τὰς συνταγάς μου μόνον, κύριε κόμη. Τοῦτο συνιστῶ εἰς τὴν αὐθεντίαν σας.

— Ὑπάγετε, ἰατρέ, καὶ ἔχει καλῶς. Μὴ ἐπανέρχεσθε πρὶν σᾶς προσκαλέσω. Θὰ μοὶ δώσητε διὰ σήμερον συνταγήν τινα;

— Θὰ τὴν στείλω εἰς τὸν φαρμακοποιόν σας.

Ὁ ἰατρὸς ἐξῆλθεν ὑπόπτως ἔχων. Ὁ δὲ κόμης μετέβη νὰ εὕρῃ τὴν Ὀλυμπίαν καὶ τὸν Αὔγουστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ο ΔΟΓΗΣ

Τὴν ἑσπέραν περὶ τὴν τρίτην ὥραν, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν

Καὶ εἶνε πικροτάτη σάτυρα κατὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως οἱ λόγοι τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Ἀλλὰ μετὰ τὰ λεχθέντα περὶ τῆς κθλίας καταστάσεως τοῦ τμήματος τῆς Παιδείας, ἄνευ βιβλιοθήκης, ἄνευ στατιστικῆς πληροφορίας οὐδεμιᾶς, καὶ μὲ γιλίας ἄλλας ἐλλείψεις, τί εἶνε τὸ ἔγγραφον τὸ ὁποῖον τόσον ἀτόνως ἀναγινώσκει; Πῶς, ἐνῷ ὁμίλει περὶ σχολείων, μεταλλάξας ἀποτόμως θέμα, μετέπεσεν εἰς—τὰς φυλακὰς ἴσως τὰς ἐν Ἑλλάδι; καὶ τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο θὰ εἶνε ἔκθεσίς τις περὶ τῆς ρικώδους αὐτῶν καταστάσεως, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ δίνουν καὶ πέρνουν αἱ λέξεις *δυσωδία*, *ἀκαθαρσία*, *ἀσφυξία*, *γυμνότης*, *σαθρότης*, *ψύχος*, *βροχὴ*, *κατάπτωσις στέγης*, καὶ ἄλλα.

Καὶ ὅμως εἶνε ἔκθεσις ἁπλούστατα, πραγματευομένη περὶ τῆς καταστάσεως τῆς — Α' ἐν Ἀθήναις Δημοτικῆς Σχολῆς!

Εἷς βουλευτής. Ἀφοῦ ἔχομεν τοιαῦτα σχολεῖα, θέλουμαι θέατρον;

Ἀλλὰ σιωπή! ὁ κ. Λεβίδης εἶνε παρών, καὶ ρωνάζει:

— Κύριε, ὑπουργέ, κάμετε κατηγορητήριον κατὰ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων;

Καὶ ὁ Δῆμος Ἀθηναίων Λεβίδης ἐγείρεται νὰ προασπίση τὴν τιμὴν τῆς ἀτιμίας τῶν Σχολείων του δι' ἀπαντήσεως—δοθησομένης αὔριον.

Τελευταία παρατήρησις:

Ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ χειμῶνος καθίσταται φανερὰ πρὸ πάντων ἐν τῷ γυνακείῳ θεωρείῳ ὅπερ ἀφίνει παντέρημον μέχρι, θαῦμα ἰδεῖν, καὶ τοῦ ἀπαραιτήτου αὐτοῦ *στοιχειοῦ*.

Τετάρτη—25 Νοεμβρίου.

Αἱ ἐπερωτήσεις εἰς ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν! ὡραῖα τὸ εἶπε διὰ τὰς σημερινὰς συζητήσεις ὁ κ. Σωτήριος Πετιμεζᾶς.

Ἡ ἡμερησία διάταξις, ἡ περιλαμβάνουσα καὶ τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν τοῦ περὶ καπνοῦ νομοσχεδίου, μόλις ἀναφαίνεται περὶ τὰ τέλη διὰ νὰ δύσῃ, ὅπως ὁ ἥλιος ἐνίοτε εἰς τὰς πόλεις.

Δασκάλαις καὶ δασκάλοι τροχίζουσι τὴν γλῶσσαν τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ τόσον δριμέως, ὥστε ὁ νευρικὸς Πετσάλης ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ δασκαλικόν τινα ἀπὸ τοῦ βήματος κοπετὸν τοῦ Ἱερομνήμονος, ὡς ἑξῆς:

— Σᾶς ἐστάλησαν ἄλλαις δασκάλισσαις; εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐταῖς; ἢ μήπως εἶνε ἀσχημότεραις;

Ὁ βουλευτὴς Οἰτύλου Καπετανάκης, ἐκδικούμενος διότι δὲν ἐπρόσεξε νὰ ὀπαντήσῃ εἴς τινα περὶ διδασκάλων ἐπερώτησίν του ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἀνέρχεται εἰς τὸ βῆμα, πλήρης θυμηδίας καὶ σατυρικῶν διαθέσεων, ἀναλαμβάνων αὐτὸς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἰδίαν του ἐπερώτησιν, ἀφοῦ σιγᾷ ὁ ὑπουργὸς, καὶ ὁμιλῶν ἐν παρόδῳ περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς τῶν ἐπαρχιακῶν ἐπερωτήσεων, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐξουδετερώσῃ ἡ κυβέρνησις προκαλοῦσα ἐναντίας ἐκθέσεις. Ἐμμένει δὲ εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ἐπάρχου Οἰτύλου, διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς, καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ὑπό τινος γραμματέως Ἐπαρχείου, δολοφόνου, ὡς λέγει, τῆς Γραμματικῆς, οὗτινος ἀναγινώσκει πρὸς παράδειγμα χρυσᾶ τινα ἐπίσημα τηλεγραφήματα· τὸ τέλος ἑνὸς μόνου ἐξ αὐτῶν κρατῶ εἰς τὴν μνήμην μου!

.... *Ὁ δήμαρχος Οἰτύλου οὐκ ὀλίγον ἐνδιαφέρει τῆς δημοσίας ἀσφαλείας..*

Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ὁ Καπουλάκος εἶναι ἀγράμματος, εἰς βάρος τῆς Γραμματικῆς καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ συντασσομένων

ἐγγράφων. Τί θὰ εἴπῃ ὁ κ. Καπετανάκης, ἐὰν τῷ ἀναφέρω δύο μόνον γραμμὰς — ἐκείνας μόνον ἐνθυμοῦμαι — ἐξ ἐπιστολῆς ἐπάρχου, εὐπαιδεύτου, διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς καὶ ἐκείνου, πληροῦντος τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Καπετανάκη; Σημειώσατε ὅτι ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μία εὐλογημένη σύμπτωσις εἶχε φέρει ὑπ' ὄψιν, εἶναι γεγραμμένη εἰς τὸ αὐτὸ Δεκάστρειον ὕφος τῶν δύο κατωτέρω γραμμῶν:

— *Φύσις ἀπρόσιτος, βραχώδης καὶ ἡλιοκαής· οἱ κάτοικοι, ἀποκύημα τοῦ Χάρωνος, φᾶσμα τοῦ θανάτου, τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου, αἱ οἰκίαι, μυστηριώδεις καὶ καταχθόνιοι!*

Καὶ τί θὰ εἴπῃ ὁ κ. Καπετανάκης, ὅταν μάθῃ, ὅτι οἱ ἀπαισίως φεγγοειδεῖς αὐτοὶ *κάτοικοι* εἶναι οἱ ἀγαθοὶ ἐκλογεῖς του, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐγράφη ὑπὸ τοῦ πρώην ἐπάρχου Οἰτύλου, ἀνακοινοῦντος τὰς ἐντυπώσεις του ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας;

Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων προσπαθῶν νὰ ἐξαλείψῃ τὰς χθεσινὰς ἐντυπώσεις τοῦ χθεσινοῦ ἐλεγείου τῆς Παιδείας ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ της, ἀναφέρει πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι οὐδεὶς δῆμος δαπανᾷ τόσον σπουδαῖον ποσὸν ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὅσα αὐτός. Ἀλλ' ὁ κ. Ντζάνες δι' ἄλλων σπαρακτικῶν ἀνεκδότων περὶ σχολείων καὶ διμοδιδασκάλων συμπεραίνει ὅτι τοῦ *δήμου* τῶν Ἀθηναίων ἡ θέσις εἶναι εἰς τὸ Συμβούλιον καλόχι εἰς πανηγυρικοὺς, τοὺς ὁποίους τονίζει ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς.

Κουτρούλης.

ΑΛΛΟΥ ΗΑΙΖΕΙ Η ΜΑΙΜΟΥ.

Θαυμάζετε πραγματικῶς ἀναγινώσκοντες κατ' αὐτὰς τὰς βουλευτικὰς περιλήψεις τῶν ἐφημερίδων τῆς πόλεώς μας καὶ πολλάκις ἐρωτᾶτε ὑμᾶς αὐτούς: «ἀλλὰ λοιπὸν περὶ τί καταγίνονται οἱ κύριοι βουλευταί, ἀφοῦ ἐν ταῖς περιλήψεσι τῶν γεγονότων ἐν τῇ βουλῇ οὐδὲν ἄξιον λόγου βλέπομεν πλὴν τῶν περὶ Λαμπρυνοπούλου καὶ τοῦ κλέπτου δῆθεν ὑπηρέτου αὐτοῦ, δι' ὅπερ ἡ *Πρωΐα* τόσην πρωΐαν κατηνάλωσε;»

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἕτερος θαυμασιώτερος τοῦ προηγουμένου:

«Ἔχομεν λοιπὸν σύνταγμα διὰ νὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀναγινώσκωμεν τὴν *Πρωΐαν*, καὶ ὄχι μόνον τὴν *Πρωΐαν* (Τριχουπίζει βέβαια ὁ ἄνθρωπος ἀφοῦ τοιαῦτα σγήματα τοῦ λόγου μεταχειρίζεται) ἀλλὰ καὶ σελίδας ἐπερωτήσεων περὶ Λαμπρινοπούλου καὶ ὑπηρέτου αὐτοῦ καὶ περὶ κλοπῆς καὶ λοιπά;»

* *
*

Κύριοί μου, ἀπατᾶσθε. Διότι κατ' αὐτὰς *ἀλλοῦ παίζει ἡ μαϊμοῦ*. Αἱ ἐν τῷ γνωστῷ βουλευτηρίῳ συνεδριάσεις εἶνε τυπικαί, διὰ τὸ σύνταγμα μόνον, διὰ νὰ ὑπάρχῃ βιβλιοθήκη τῆς βουλῆς καὶ ἔφορος καὶ λοιπά. Αἱ πραγματικαὶ ὅμως συνεδριάσεις τῆς Ἑλληνικῆς βουλῆς μετετοπίσθησαν εἰς τὰς αἰθούσας τῶν πρωθυπουργῶν. Ἐκεῖ λύονται τὰ σπουδαιότατα ζητήματα τῆς ἡμέρας, ἐκεῖ δηλαδὴ ἀριθμοῦνται αἱ ψῆφοι μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς, ἐκεῖ σχεδιάζονται καὶ ἐκτελοῦνται αἱ ὑποσχέσεις αἱ τείνουσαι εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν πόθων καὶ τῶν δύο κομμάτων.

Πόσον ἡ δημοσιογραφία μας εἶνε ὀπίσω! Νὰ μὴ δύναται εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγμὴν τῆς πολιτείας νὰ παρέχῃ εἰλικρινεῖς καὶ πιστὰς ἀφηγήσεις τῶν διαπραττομένων. Πλὴν τοῦ *Αἰῶνος* καὶ τῆς *Νέας Ἐφημερίδος*, αἵτινες δίδουσι νύξιν τινὰ τῶν γενομένων, δημοσιεύουσαι ἀριθμοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀκριβεῖς, σχετικῶς βέβαια πρὸς τοὺς πόθους των καὶ τὰς ἐμπνεύσεις των, αἱ λοιπαὶ νομίζουσιν ὅτι ὑποχρεοῦνται ἐκ τοῦ συντάγματος νὰ μᾶς λέγουσι τί ἔκαμεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ Λαμπρυνοπούλου.

* *
*

ἦν εἶχε λάβει, ἐξῆλθεν ὁ Σανοῦτος ἐκ τῆς οἰκίας του καὶ μετέβη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Δόγη.

Ὅσην σιγὴ καὶ νέκρωσις ἐπεκράτει τὴν ἡμέραν ἐν τῷ παλατίῳ καὶ τοῖς πέριξ, τοσοῦτος θόρυβος καὶ τοσαύτη κίνησις συνέβαινε τὴν νύκτα. Αἱ αἴθουσαι ἦσαν κατάφωτοι, οἱ διάδρομοι πλήρεις ἀνθρώπων. Πανταχοῦ ὅμιλοι, φωναὶ καὶ συνδιαλέξεις. Ὁ Δόγης ἐφαίνετο ἑορτάζων τὰ μεθέορτα τῆς Ἀπόκρεω.

Μακρὸν θὰ ἦτο νὰ ἐκθέσῃ τις ἐν περιλήψει τοὺς λήρους καὶ τὰ σκώμματα, ἅτινα ἀπέτεινον πρὸς ἀλλήλους, οἱ πολλοὶ εὐπατρίδαι. Ἄλλως δὲ τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς μεσαιωνικοῖς χρονικοῖς πολλάκις ἀπεμνημονεύθησαν. Εἶναι γνωστὸν πῶς συνδιαλέγοντο κατὰ τὸν ΙΓ'. αἰῶνα οἱ Βενετοί, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ Δουκικοῦ παλατίου.

Ἔν τινι ὁμίλῳ, φέρ' εἰπεῖν, ἐλέγοντο τὰ ἑξῆς.

— Ὁ λέων τοῦ ἁγίου Μάρκου βουλιμᾷ.

— Ἀκονᾷ τοὺς ὀδόντας του.

— Χρυσόν, χρυσόν! Ἡ Βενετία μόνη εὗρε τὴν φιλοσοφικὴν λίθον.

— Τὰ ἔντομα πετῶσι διὰ τὰ στρουθία, τὰ στρουθία διὰ τὸν ἱέρακα.

— Καὶ τὰ ἔθνη διὰ τὴν Βενετίαν.

— Ἀλλὰ τὰ ἔθνη δὲν πετῶσι.

— Διότι ἡ Βενετία ἔκοψε τὰ πτερά των.

— Ἡ Βενετία πωλεῖ τὸν Χριστὸν καὶ ἀγοράζει τὸν Μωάμεθ.

— Θὰ κάμῃ καλὰ νὰ τοὺς πωλήσῃ καὶ τοὺς δύο.

— Ἀρκεῖ νὰ εὕρῃ συμφέρουσαν τιμήν.

— Καὶ νὰ κάμῃ τὸν Καλίφην νὰ ἀσπασθῇ τὸν Πάπαν.

— Καὶ νὰ μοιρασθῇ μ' αὐτὸν τὸ χαρέμι του.

Οὗτος ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ πολιτικὸς ὅμιλος· ἐξ ἄλλου δέ τινος κύκλου ἠκούοντο αἱ ἑξῆς λέξεις.

— Κόμη, τὴν μελαγχροινὴν ἐκείνην τὴν οἰκονομεῖς, νομίζω.

— Δι' αὐτὸ ταξειδεύει τις εἰς τὴν Ἀνατολήν, διὰ νὰ μὴ στενοχωρῆται.

— Ὑπῆγες ποτὲ εἰς τὸ κυνήγιον τὴν νύκτα;

— Εἰς πόσας θέσεις, κόμη, τὴν ἐπόρθησες;

— Ὁ οἶνος τῆς Κύπρου εἶναι κεφαλοκρούστης.

— Ἀναγκάζεταί τις νὰ ἀλλάξῃ κεφαλήν.

— Καὶ τί αἰσθάνεσαι ἐκ τοῦ μοναχικοῦ βίου, φίλε μου;

— Οὕτω λοιπὸν μέσα εἰς τὴν γόνδολαν! καὶ δὲν σᾶς εἶδεν ὁ κωπηλάτης;

— Ἔβλεπε πρὸς τὴν πρῶραν.

— Πολὺ βεβιασμένην διασκέδασιν ἔκαμες. Θὰ ἠναγκάζεσο νὰ κρατῇς τὴν ἀναπνοήν σου, ὡς κλέπτης, διὰ νὰ μὴ σὲ ἀκούσῃ.

— Μοὶ ἀρέσκουν τὰ ἔκτακτα. Καὶ ἄλλην μίαν φορὰν καθ' ὁδόν.

— Πῶς καθ' ὁδόν;

— Εἰς μίαν γωνίαν μὴ ὀρκούντως φωτιζομένην· ὑπῆρχε πλαγία τις λιθίνη ἀντκρίς, ἥτις ἐχρησίμευσεν ἀντὶ ὀρθίας παστάδος.

— Ὑπάρχουσι λοιπὸν καὶ ὄρθιαι παστάδες;

— Αὐτὰ εἶναι μικρά. Εἴμεθα ὀπίσω. Εἰς φίλος μου Οὐγγρος μοὶ διηγήθη ἀκόμη καλλίτερα.

— Δηλαδή;

— Αὐτὴ ἦτο ποιμενὶς φυλάττουσα εἰς τὴν παραλίαν τὰς ἀμνάδας της. Ἅμα ὡς τὸν εἶδε πλησιάσαντα μὲ τὴν λέμβον εἰς τὴν ξηράν, διὰ νὰ σωθῇ, διότι ἡ ὡραιότης της, καὶ ἡ κακὴ ἰδέα, ἦν εἶχε περὶ τῶν ναυτῶν, τῇ ἐπροξένουν ἀνησυχίαν, κατέφυγεν εἰς ὑψηλόν τι δένδρον συκῆν νομίζω, ὅπου ἐπίστευεν ὅτι αὐτὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀναβῇ.

— Λοιπόν;

— Αὐτὸς εἶχε γαμψοὺς ὄνυχας, μὲ τοὺς ὁποίους εὐκόλως ἀνερριχᾶτο. Λοιπὸν τὴν ἔρθασε, καὶ τὰ εἶπαν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον.

— Ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον;

— Μάλιστα. Μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐκράτει ἓν κλωνίον.

— Καὶ μὲ τὴν ἄλλην;

Ὁ Σανοῦτος ἀκολουθούμενος, ὡς συνήθως, ὑπὸ τοῦ Μαύρου διῆλθε διὰ τῶν θορυβωδῶν τούτων ὁμίλων καὶ χωρὶς εἰς μηδένα ν' ἀποτείνῃ τὸν λόγον ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τοὺς δουκικοὺς προθαλάμους.

— Εἶμαι προσκεκλημένος εἰς ἀκρόασιν τὴν ἑσπέραν ταύτην· εἶπε πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς φρουρᾶς ἀξιωματικόν.

— Εἶναι ἔγγραφος ἡ πρόσκλησίς σας, κύριε κόμη;

— Μάλιστα. Ἰδοὺ αὕτη.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ περάσῃ.

— Συνεννοηθῆτε μὲ τὸν θαλαμηπόλον τῆς Α. Υ. κύριε κόμη.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐγνώριζε τὸν κόμητα καὶ εἶχε γνῶσιν περὶ τῆς ἀκροάσεως αὐτοῦ.

— Ἡ Α. Υ. εἶναι μέσα καὶ σᾶς περιμένει, τῷ εἶπεν. Ἐμβῆτε, κύριε κόμη.

Ὁ Πέτρος Ζιάννης ἦτο ἀνὴρ πεντήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ροδόχρους καὶ εὔρωστος. Εἶχεν ἐξυρισμένον τὸν μύστακα καὶ τὸ γένειον. Ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ παρ' αὐτῷ ὁ γηραιὸς Κάρολος Μαδροζίνης, μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα.

— Καλῶς ἦλθες, κόμη Σανοῦτε, εἶπε τείνων τὴν χεῖρα. Ὁμιλοῦμεν περὶ σοῦ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου Μαδροζίνης.

— Ἡ Ὑψηλότης σας μὲ τιμᾷ, εἶπεν ὁ κόμης, ἀφοῦ εὐαρεστεῖται νὰ ἀσχολῆται περὶ ἐμοῦ.

— Καὶ δὲν ἐρωτᾷς τί λέγομεν;

— Εἰξεύρω ἐκ τῆς εὐμενείας τῆς Υ. Υ. ὅτι καλὰ πάντοτε θὰ λέγετε.

— Ἐμάντευσες, κόμη;

— Ἡ Υ. Υ. μὲ κολακεύει ἢ μὲ εἰρωνεύεται;

— Ποσῶς, κόμη· καὶ εὐθὺς θὰ σοὶ τὸ ἀποδείξω.

— Ἡ Α. Υ. σᾶς ὁμιλεῖ σπουδαίως, εἶπεν ὁ γέρων Μαδροζίνης.

Καὶ ὅμως *ἀλλοῦ παίζει ἡ μαϊμοῦ*. Καὶ ἐκεῖ ἔπρεπεν αἱ ἐφημερίδες ν' ἀποστείλωσι τοὺς συντάκτας των. Διότι θέλομεν νὰ γνωρίζωμεν τί τελεῖται κατ' αὐτὰς ἐν τῇ πραγματικῇ βουλῇ.

Πίπτει λοιπὸν ὁ Τρικούπης ; Ὁ ἐν θριάμβῳ εἰσελάσας εἰς τὴν Βουλὴν πρὸ ἑνὸς ἔτους νῦν ἀποδιώκεται;

Τοῦτο εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμερησίας διατάξεως ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἀγωνιῶντος καὶ ἀσθμαίνοντος, ἐνῷ δὲν ᾐσθάνθη τὴν παραμικρὰν ἀγωνίαν διευθύνων τρία παμμέγιστα ὑπουργεῖα ὁ σιδηροῦς οὗτος ἕλλην, ὅστις θὰ ἦτο ἔτι θαυμασιώτερος, ἂν δὲν εἶχε μετὰ τοῦ σώματος σιδηρᾶν καὶ τὴν καρδίαν.

* *
*

Καὶ τίς θὰ διαδεχθῇ τὸν κ. Τρικούπην ;

Τοῦτο εἶναι τὸ ζήτημα ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ, τοῦ πρωθυπουργικωτέρου πάντων τῶν λοιπῶν, τοῦ κ. Κουμουνδούρου. Παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας, ἐν τῇ φουστανελλοφορούσῃ ἀκόμη αἰθούσῃ τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ὁ Κυβερνήτης κρούων γλῶσσαν καὶ γρόνθους καταδικάζει εἰς θάνατον τὸν κ. Τρικούπην, ἐνῷ περὶ αὐτὸν τὸ ἀρχαῖόν του κῦμα μετὰ θαυμασμοῦ ἀκροᾶται τοῦ φίλου του ἀγορητοῦ.

* *
*

Εἴχομεν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παρακολουθήσωμεν τὰς συνεδριάσεις αὐτάς, ἀφ' ὧν ἐξήρτηται τοῦ κυρίου Βυζαντίου ἡ διπλωματικὴ θέσις καὶ τῆς *Στοᾶς* ἡ φιλοπονία. Ἠθέλομεν καὶ εἰς τρίτην αἴθουσαν νὰ μεταβῶμεν, ὅπου Δημητρακάκαι καὶ Στέφανοι παραδείσια ὄνειρα πλάττουσι διὰ τῆς ζωηροτάτης φαντασίας των παριστῶντες ἐνώπιόν των, πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ὀφθαλμῶν των, Δηλιγιάννην πρωθυπουργὸν μὲ ἑπτὰ περὶ αὐτὸν ὑπουργοὺς ἄνευ χαρτοφυλακίων—Ἀλλὰ προτιμῶμεν τὸ αἰφνίδιον.

* *
*

Προτιμῶμεν καὶ τὰς ποικίλας τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ὑποθέσεις. Μᾶς ἀρέσει ν' ἀκούωμεν·—τὰ ἔμαθες ; ἔφυγεν ὁ Κανάρης.

Καὶ τῇ ἐπαύριον.

— Τὰ ἔμαθες ; Δὲν ἔφυγεν ὁ Κανάρης.

Ἕως ὅτου λυθῶσι πρῶτον τὰ ζητήματα ἐκεῖ *ὅπου παίζει σήμερον ἡ μαϊμοῦ*.

Διότι ἐνόσῳ ὁ κ. Τρικούπης διὰ τοῦ κ. Λομβάρδου ἀναγκάζει τὴν βουλὴν νὰ τυπόνῃ λόγους του περὶ *τοῦ ταμείου τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως*, ἐνόσῳ ἐπανέρχεται εἰς τὸν κ. Κουμουνδοῦρον ὁ πυρετὸς καὶ τὸ ὕποπτον ἀσθενικὸν ῥῖγος μαραίνει τὸ γοητευτικὸν τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ μειδίαμα, μὴ περιμένετε νὰ μάθητε τίποτε ἄλλο ἢ ὅτι ὁ ὑπηρέτης τοῦ κ. Λαμπρυνοπούλου ἐθεάθη φέρων κλοπιμαῖα πράγματα ἐν Γορτυνίᾳ.

Σφίγξ.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΕΝΟΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΥ
ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΡΙΜΑΔΟΝΑΝ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΕΚ ΣΥΡΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ).

Ἦν Κυριακὴ ἑσπέρα. Ἡ *κρέμα* τῆς Σύρας εἶχε ὑπερπληρωμένον τὸ θέατρον. Διατί νομίζετε ; Διὰ νὰ 'δῇ καὶ ν' ἀκούσῃ μελόδραμα ; Ὄχι. Διὰ ν' ἀπολαύσῃ μουσικήν; Οὔτε. Ἀλλά ;.. Διὰ νὰ σφυρίξῃ. Ἐπλήρωναν ὅλοι καὶ ὅλαι εἰσιτήρια τριῶν δραχμῶν ὅπως σφυρίξουν οἱ μὲν τὸν *τενόρον*, οἱ δὲ τὴν *πριμαδόναν*, οἱ δὲ τὴν *πρίμα μποῦφαν*. Οἱ μποῦφοι ! Καὶ δὲν ἐσφύριζαν 'ς τὰ σπίτια των ἢ 'ς τὴν πλατεῖαν, χωρὶς νὰ πληρώσουν τὰς τρεῖς δραχμάς ; Δὲν ἤθελαν οὔτε αὐτοί, οὔτε ὁ ὑποφαινόμενος ἀνταποκριτής Σας.

Δὲν ξεύρετε τί πάει νὰ πῇ σφύριγμα, θέατρον, πριμαδόνα Λαμπρούνας ! Αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ξεύρομε ἐμεῖς οἱ Συριανοί. Σεῖς γνωρίζετε νὰ σφυρίζετε τὸν Τρικούπην ἢ τὸν Κουμουνδοῦρον, καὶ ἐμεῖς τὸν Βελγιόρε καὶ τὴν Διτζουβάνη.

Τὰ οὐράνια ἀνοίγουσιν εἰς πάντα Συριανὸν ὅστις δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι ἐσφύριξε καὶ αὐτός. Εἶναι ἡδονή, παράδεισος, λουκούμι, ἐξοχή Τρυγῶνος, Χαραδζῆς, γαϊδουροδρομία, κυνήγι. Ὅλα αὐτὰ περιλαμβάνονται ἐντὸς τοῦ σφυρίγματος μιᾶς πριμαδόνας. Καὶ κάτι ἄλλα. Ἓν σύριγμα χρωματίζει τὴν Σύραν. Ἀμέσως ἡ μία παρειά της γίνεται ἐρυθρὰ ἀπὸ πεῖσμα· ἡ ἄλλη ὠχρὰ ἀπὸ ἀπελπισίαν. Διαιρούμεθα εἰς δύο κόμματα. Τὸ ἓν ἀναγορεύει τὴν διαμφισβητουμένην πριμαδόναν εἰς *Βασίλισσαν*. Τὸ ἄλλο ὀνειρεύεται ἀμέσως *μεταπολίτευσιν*.

Τώρα ἐννοεῖτε τί σημασίαν εἶχε διὰ τὴν Σύραν ἡ ἑσπέρα τῆς Κυριακῆς. Εἴχομεν διαιρεθῆ εἰς δύο κόμματα. Οἱ μὲν εἴχομεν δεχθῆ τὸν πανσυριγμόν. Νὰ συρίξωμεν ὁλαδὴ ὅλους. Οἱ δὲ ἤθελον νὰ συρίξουν μόνον τὸν τενόρον καὶ τὴν *πρίμα μποῦφα*. Ἀδικία, τὴν ὁποίαν δὲν συνεμερίζετο ὁ ἀνταποκριτής σας, ὡς μὴ ἀποβλέπων μόνον εἰς σάρκας, ἀλλ' εἰς σάρκας χρωματιζομένας ἀπὸ λάρυγγα, καὶ στοιχηματίζει διὰ τὴν σαρκόγλυπτον *πριμαδόναν* ὅτι τοιοῦτο πρᾶγμα δὲν εἶδε ποτέ της.

Εἴμεθα τέλος πάντων ἐντὸς τοῦ θεάτρου. Ἐπὶ κεφαλῆς μας οἱ Συριακαὶ ἔχομεν τὸν Β'. Ἀστυνόμον κ. Μολοχάδην. Σᾶς φαίνεται τοῦτο παράξενον. Ἀλλὰ λησμονεῖτε ὅτι εἴμεθα Συριανοί.

Ὀρχήστρας εἴχομεν δύο. Ἀρχίζει ἐκείνη· ἀρχίζομεν ἡμεῖς ! Ἀρχίζει ἡ Ἐπιτροπὴ διαβεβαιοῦσα ὅ-τι ἐτηλεγράφησε διὰ νέον τενόρον· ἀρχίζει τὸ κοινὸν νὰ δίδῃ ὅρκον πίστεως ὅτι δὲν θὰ σφυρίξῃ· ἀναπετάννυται ἡ αὐλαία· βγάζει μιὰ φωνὴ ὁ τενόρος, ἄλλη μία ἡ πριμαδόνα, καὶ μυρίους συριγμοὺς τὸ κοινόν. Ἀρμενίζουμεν.

Ἐμφανίζεται εἰς τὸν ὁρίζοντα ἡ λευκὴ σημαία τοῦ Λαμπρούνα. Ἐπαναλαμβάνει ἰταλιστὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 θεωρείου ὅσα ἡ Ἐπιτροπὴ εἶπεν ἑλληνιστὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 θεωρείου. Μία παρέα εὐθυμεῖ εἰς ἄλλο θεωρεῖον, φωνάζουσα, γελῶσα, θορυβοῦσα, ξεκαρδιζομένη. Λαμβάνει τὸν λόγον τὸ κοινόν, καὶ λαλεῖ εἰς ὁποιανδήποτε θέλει ἕκαστος γλῶσσαν. Κουλουβάχατα.

Ἀνοίγει μία θύρα θεωρείου βροντωδῶς καὶ ὁ ἑξῆς διάλογος:

Ὁ Ἰωάννου. In Scena, Lambrouna.

Λαμπρούνας. Cosa fare?

Ὁ Ἰωάννου. Μίλα, βρὲ ἀδερφὲ, ἑλληνικά.

Tableau !

Καταιγίς. Ἡ οἰκογένεια Λαμπρούνα, μὲ τὰ σκυλιά, τοὺς γάτους, καὶ τινας ἀποσκευάς της, πηγαινοέρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς κοπτομένη. Ὁ δικηγόρος Ποσειδῶν δέεται ὑπὲρ τῶν Κυριῶν. Ἄλλος δικηγόρος, ὁ Ἀλεξόπουλος, ζητεῖ νὰ ἀνακληθῇ εἰς τὴν τάξιν ὁ συρικτὴς ὑπαστυνόμος. Ὁ πρώην Βουλεὺς Καράλης ζητεῖ νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν. Ἡ πλατεῖα μεταβάλλεται εἰς θάλασσαν συγκινήσεως, καὶ ἡ ὀροφὴ εἰς οὐρανὸν συριγμῶν. Κακὸ μεγάλο !

Τραγῳδία. Συγκρούονται δύο ἀρχαί. Τὸ τέλος βεβαίως δὲν θὰ ἦναι καλόν. Ὁ ἀντεισαγγελεὺς Βερροιόπουλος ἐπιπλήττει τὸν ὑπαστυνόμον Μολοχάδην. Ὁ Μολοχάδης, καθὸ ἀστυνόμος, πράττει τὸ καθῆκόν του καὶ ὑβρίζει τὸν Βερροιόπουλον. Αὐτὸς ἐκδίδει ἔνταλμα συλλήψεως· ἐκεῖνος συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται.

Α'. Πολίτης. Ὁ Ἀγκᾶς, ὑπερασπίζεται τὸν Μολοχάδην. Πάρτον καὶ αὐτὸν μέσα !

Β'. Πολίτης. Πάρτον καὶ αὐτόνε.

Γ'. Πολίτης. Μέσα τὸν κ..... Φόβος καὶ τρόμος.

Σιωπὴ πένθους. Ἡ παράστασις ἐπανέρχεται. Καὶ κηδεύομεν οἱ Συριανοὶ μέχρι τέλους τὸν *Χορὸν Μετημφιασμένων* τοῦ *Βέρδη*. Τὰ πρόσωπα τοῦ μελοδράματος τὰ γνωρίζετε : *Μολοχάδης*, τενόρος. *Ποσειδῶν*, πριμαδόνα. *Βερροιόπουλος*, μπάσο προφόντο, ὁ *Ἀγκᾶς*, τενορῖνος. Τὸ κοινὸν, *κόρο*.

ΒΕΣ.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ Λ. εἶναι περίδοξος διὰ τὰς οἰκονομολογικάς του γνώσεις. Ἡμέραν τινὰ ἀποφασίζει ν' ἀγοράσῃ ὑποδήματα. Διευθύνεται εἰς ἓν ὑποδηματοποιεῖον, οὗτινος ὁ κύριος τῷ παρουσιάζει πλείστας ποικιλίας τοῦ εἴδους του. Ἐπὶ τέλους ὁ Λ. ἔκαμε τὴν ἐκλογήν του.

— Κύριε, τῷ λέγει ὁ ὑποδηματοποιὸς, αὐτὸ τὸ ζεῦγος εἶναι πολὺ μεγάλο διὰ σᾶς.

— Πόσο κοστίζουν τὰ μικρότερα ; ἐρωτᾷ ὁ οἰκονομολόγος μας.

— Τὸ ἴδιο.

— Ἀμ' τότε καλλίτερα πέρνω τὰ μεγάλα.

Ὁ ἔμπορος Λ. ἐνησχολεῖτο ἡμέραν τινὰ νὰ πείσῃ μίαν πελάτιδα περὶ τῆς ἀξίας πενθίμου τινὸς ἐσθῆτος.

— Καὶ τὴν νομίζετε κατάλληλον διὰ πένθος ; ἐρωτᾷ ἡ πελάτις.

— Ὤ ! κυρία μου ! Καὶ ἀμφιβάλλετε ; Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ἐὰν ἡ σύζυγός μου ἦτο χήρα θὰ τῆς ἠγόραζον ἀκριβῶς μίαν τοιαύτην.

Ὁ νεαρὸς δόκιμος ἰατρὸς Π. ἀνέλαβεν ἐσχάτως τὴν διεύθυνσιν τοῦ στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου πρωτευούσης τινὸς Ἐπαρχίας. Πλήρης αὐταρεσκείας πρό τινος, ἐξετέλει τὴν συνήθη πρωΐνὴν ἐπίσκεψίν του.

— Πόσοι ἀπέθανον σήμερον ; ἐρωτᾷ τὸν Νοσοκόμον.

— Τρεῖς, ἐξοχώτατε.

— Τρεῖς ; Πῶς εἶναι δυνατόν ; δὲν ὑπῆρχον πολλοὶ ἀσθενεῖς. Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι ὅτι δὲν διώρισα φάρμακα παρὰ μόνον διὰ τέσσαρας.

— Μάλιστα ἐξοχώτατε· ἀλλ' ὁ ἕνας δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πάρῃ.

— Κόμη, ἔχεις πλοῖα καὶ ναύτας ; ἠρώτησεν ὁ Δόγης.

— Ἂν πρόκηται νὰ προσφέρω τι εἰς τὴν Δημοκρατίαν, πάντοτε ἔχω, Ὑψηλότατε.

— Δὲν πρόκειται νὰ προσφέρῃς εἰς τὴν Δημοκρατίαν, ἀλλὰ νὰ ἐκστρατεύσῃς σὺ αὐτός.

— Ἐγώ, Ὑψηλότατε ;

— Ναί, κόμη.

— Καὶ διὰ ποῦ ; ἂν εὐαρεστῆται ἡ Υ. Υ.

— Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

— Μὲ πέρπει ἡ Δημοκρατία ;

— Ὄχι, κόμη.

— Ἀλλὰ τότε ;

— Ἀλλὰ θὰ ὑπάγῃς οἴκοθεν.

— Δὲν ἐννοῶ, Ὑψηλότατε.

— Δὲν ἔμαθες λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν τῆς Δημοκρατίας ;

— Ὄχι, Ὑψηλότατε· ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὴν πολιτικήν.

— Κρῖμα, κόμη. Εὐπατρίδης, καθὼς σύ !

— Πάσχω, Ὑψηλότατε, κατὰ τὴν ὑγείαν.

— Δὲν εἶναι λόγος αὐτό. Ἡ θέλησις τῆς Δημοκρατίας εἶναι, πάντες οἱ εὐπατρίδαι, ὅσοι δὲν εἶναι ἀπασχολημένοι ἀλλαχοῦ, νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν προκειμένην ἐπιχείρησιν. Διὰ τοῦτο θὰ ὑπάγῃς καὶ σύ, ὑποθέτω.

— Ἀλλ' ἂν ἡ Υ. Υ. μὲ διατάττῃ.

— Δὲν σὲ διατάττω. Θὰ ὑπάγῃς ἀφ' ἑαυτοῦ σου, κόμη.

— Ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας ;

— Ἐν ὀνόματί σου.

— Πῶς ἐν ὀνόματί μου ;

— Τὸ σημερινὸν Διάταγμα, τοῦ ὁποίου ἔλαβον γνῶσιν πάντες οἱ εὐπατρίδαι, πλὴν σοῦ, λέγει αὐτολεξεὶ τὰ ἑξῆς. «Προσκαλῶ τοὺς εὐπατρίδας, νὰ καταλάβωσι δι' ἐξόδων των τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου». Σὺ λοιπόν, ὅστις ἔχεις πλοῖα, θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἐκστρατείαν αὐτήν. Καὶ ἂν δὲν ἔχεις, θὰ σοὶ δανείσῃ ἡ Δημοκρατία ἰδικά της πλοῖα.

— Ὤ, δὲν δέχομαι δάνεια.

— Διατί, κόμη ; εἰξεύρεις ὅτι τοῦτο εἶναι πολὺ ὑπεροπτικὸν καὶ ὅτι προσβάλλεις τὴν πατρίδα σου ;

— Δέχομαι νὰ μοὶ πωλήσῃ ἡ Δημοκρατία πλοῖα. Διὰ νὰ εἶμαι ἐλεύθερος νὰ τὰ καύσω, ὅταν θελήσω.

— Δύνασαι νὰ πράξῃς τοῦτο, κόμη ;

— Εὐκόλως. Διὰ τοῦτο δὲν θέλω δάνεια.

— Λοιπὸν ἐπείσθης ;

— Θὰ ἦτο καλὸν νὰ εὐαρεστηθῇ ἡ Υ. Υ. νὰ μοὶ παράσχῃ χρόνον τινά, ὅπως σκεφθῶ.

— Δῶσε τὴν ὑπόσχεσίν σου τώρα, καὶ δύνασαι αὔριον νὰ σκεφθῇς, κόμη.

— Ἀλλ' ὅπως πράττει ἡ Υ. Υ. μοὶ ἤρπασεν ἤδη τὴν ὑπόσχεσίν μου, πρότοῦ νὰ ἀποφασίσω νὰ ἐκφράσω αὐτὴν καθαρῶς.

— Νομίζω ὅτι δικαιοῦμαι νὰ φέρωμαι οὕτω, κόμη, ἐν ὀνόματι τῆς Πολιτείας.

Δύο ὀπαδοὶ τῆς Θέμιδος εἶναι πάντοτε 'ς τὰ *μαχαίρια*. Ἡμέραν τινὰ συναντῶνται ἐν τῷ καφφενείῳ.

— Ἄθλιε, λέγει ἀπειλητικῶς ὁ εἷς, σοῦ ὀφείλω ἓν ῥάπισμα, νομίζω.

— Ὅσον δι' αὐτὸ δὲν φοβοῦμαι, ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ ἕτερος, διότι γνωρίζω ὅτι οὐδέποτε πληρώνεις ὅ,τι ὀφείλεις.

Ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου.

Πρόεδρος μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς θανατικῆς ἀποφάσεως.

— Ἐπιθυμεῖς νὰ εἴπῃς τι ἤδη πρὶν ἀπέλθῃς;

Κατηγορούμενος, περιάγων τὸ βλέμμα του εἰς τὸ ἀκροατήριον:

— Ἐὰν, καὶ ἐπιτρέπετε, κύριε Πρόεδρε, θὰ εἴπω μόνον μίαν *καλὴνύκτα* εἰς τοὺς κυρίους.

Ὁ Π. ἔχει τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ νὰ πταρνίζεται συνήθως. Ἡμέραν τινὰ εὑρισκόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ κατελήφθη ὑπὸ τῆς συνήθους τάσεώς του. Μετὰ τὸν τρίτον σπασμὸν ἐδείκνυεν ἤδη σημεῖον καὶ περαιτέρω ἐκδόσεων. Τὰ σημεῖα ταῦτα ἀπέλπισαν τὸν γείτονά του, ὅστις ἀνεπέτασεν ἐπὶ τέλους τὸ ἀλεξίβροχόν του.

— Κύριε, τῷ λέγει ὁ Π. ἐν μέσῳ δύο γενναιοτάτων πτερνισμῶν. Τί κάμνετε;

— Τίποτε κύριε! Προφυλάττομαι ἀπὸ τὴν βροχήν σας.

Μεταξὺ δύο Ἀσκληπιαδῶν:

— Λοιπὸν ἀπέθανεν.

— Ναὶ ὁ δυστυχής! Ἤλπιζον ὅτι ὁ ἀὴρ τοῦ μέρους τούτου θὰ τὸν ἔσωζεν, ἀλλὰ ἡ ἐλπίς μου διεψεύσθη.

— Πολὺ λυποῦμαι. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους μένει ἡ παρηγορία ὅτι θὰ ταφῇ εἰς τόσον ὑγιεινὸν μέρος!

Ἐν τινι αἰθούσῃ συνεζήτουν περὶ τῶν προλήψεων.

— Εἶναι ἀπαίσιον τὸ νὰ εὑρίσκωνται περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν δεκατρία πρόσωπα, εἶπε κυρία τις.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον προσέθεσε κύριός τις, ἰδίως ὅταν εἶναι γεῦμα μόνον διὰ δέκα.

Δζὸν Μπούλ.

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ,

80 λ. Η ΟΚΑ

Πρώτης ποιότητος, τὸ εὑρίσκεται εἰς τὸ πολυτελὲς

ΝΕΟΝ ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ Σας

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀρ. 24,

ἀντικρὺ τοῦ παντοπωλείου Κοσμοπούλου.

ΕΚΕΙ

δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε τὰς περιεργοτέρας Λάμπας τοῦ τραπεζίου, τοῦ σαλονιοῦ, κρεμαστὰς, τοῦ μαγειρείου, ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη εἰς τιμὰς περιεργοτάτας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν Κατάστημα, κείμενον *ὄπισθεν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος* πωλεῖται

ΞΥΛΙΚΗ

εἰς πολὺ συγκαταβατικὰς τιμὰς, ὡς καὶ πετρέλαια χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΑΠΟ ΟΛΑ

Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα τοῦ ἐν τῇ **ὁδῷ Ἑρμοῦ** ἀρ. **55**

Ἐνδύεσθε ἐκεῖ μέσα ἐσωτερικῶς — δηλαδὴ ἀπὸ **ἀσπρόρουχα** — ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Καὶ γίνεσθε Ἐγγλέζοι. — Διότι ὅλα εἶναι ἀγγλικὰ, στερεὰ καὶ φθηνά.

Διὰ τὰς κυρίας εἶναι ἀληθινὸς παράδεισος τὸ **Ἐμπορικὸν Κ. Ζήση.** Μὲ τὸ τίποτε ἀγοράζετε ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας σας καὶ τὰ γοῦστά σας. **3000** εἴδη κοσμημάτων, γάντια, ἀρώματα, *νεσεσὶρ*, ὀμπρέλλαις, καὶ ὅλα τὰ ψιλικά σας.

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

(σ'τὸ κεφαλάκη σας!) δέχεται ὁ ῥοδοζαχαρένιος ἔμπορος Κ. Ζήσης παραγγελίας διὰ **σερτιμέντα ἀσπρορούχων** μὲ τὴν μάρκαν σας, εἰς κάτι τιμὰς ποὺ θὰ κάμετε τὸν σταυρόν σας! — Ἐντὸς 40 ἡμερῶν δύνασθε καὶ νὰ τὰ φορέσετε.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΑΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ **Ἑρμοῦ,** *μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν Γαβαλᾶ καὶ Κοκοροπούλου.*

Ὅλα τὰ εἴδη γραφικῆς ὕλης.— **Ἐπισκεπτήρια** χαλκογραφημένα καὶ ἄλλα τῆς στιγμῆς.— **Σφραγῖδες** καὶ ἐπικεφαλίδες, χρωμολιθογραφημένας καὶ μή. — Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν **Καταστίχων** τοῦ Διεθνοῦς φήμης Καταστήματος τοῦ EDLER καὶ CRISHE τοῦ Ἀνυβέρου. — Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ περιφήμου **σιγαροχάρτου ZOB.** Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ἐν ὁδῷ Σταδίου, κάτωθεν τῆς οἰκίας Μελᾶ.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΙΝΟΝ ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

(Ὁδὸς Αἰόλου)

κατηρτίσθη ἡ πολυτιμοτέρα συλλογὴ ὅλων τῶν μυρωδικῶν καὶ ἀρωμάτων ἐκ τῶν περιφημοτέρων ἐργοστασίων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ διασήμου **Ἄτκινσων,** προμηθευτοῦ τῆς ἀνάσσης τῆς Μεγάλης Βρεττανίας.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ

θὰ εὕρητε ἐκεῖ ὅ,τι ζητεῖτε εἰς τὰς καλλιτέρας πάντοτε ποιότητας καὶ μὲ τιμὰς συγκαταβατικὰς **ὡρισμένας** (PRIX-FIXE), μοναδικὸν παράδειγμα εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΑΡΑΓΚΑΝ

Ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς ἀγορᾶς

θὰ βρῆτε **Μῆλα Σκοπίων,** σὰ βολομάγουλα πεντάμορφης, **Χουρμάδες** τοῦ Ἀραμπῆ, **Μανδαρίνια** Δουζίνα, **Σταφύλια** νὰ τὰ βλέπετε καὶ νὰ μὴν τὰ τρώτε.

ΚΑΙ ΠΕΤΙΜΕΖΙ